

Kohtulahendite kogumik

EUROOPA KOHTU OTSUS (teine koda)

21. oktoober 2021 *

Apellatsioonkaebus – Avalik teenistus – Ametnikud – Distsiplinaarmenetlus –
Distsiplinaarkaristus – Haldusjuurdlus – Euroopa Liidu põhiõiguste harta artikli 41 lõige 1 –
Objektiivse erapooletuse nõue – Vastuapellatsioonkaebus – Abitaotluse rahuldamata jätmine –
Põhiõiguste harta artikli 41 lõige 2 – Õigus olla ära kuulatud

Kohtuasjas C-894/19 P,

mille ese on Euroopa Liidu Kohtu põhikirja artikli 56 alusel 3. detsembril 2019 esitatud apellatsioonkaebus,

Euroopa Parlament, esindajad: V. Montebello-Demogeot ja I. Lázaro Betancor,

apellant,

teine menetlusosaline:

UZ, esindaja: advokaat J.-N. Louis,

hageja esimeses kohtuastmes,

EUROOPA KOHUS (teine koda),

koosseisus: esimese koja president A. Arabadjiev teise koja presidendi ülesannetes, kohtunikud I. Ziemele, T. von Danwitz, P. G. Xuereb ja A. Kumin (ettekandja),

kohtujurist: P. Pikamäe,

kohtusekretär: A. Calot Escobar,

arvestades kirjalikku menetlust,

olles 17. juuni 2021. aasta kohtuistungil ära kuulanud kohtujuristi ettepaneku,

on teinud järgmise

* Kohtumenetluse keel: prantsuse.

otsuse

- 1 Euroopa Parlament palub oma apellatsioonkaebuses tühistada Euroopa Liidu Üldkohtu 20. septembri 2019. aasta otsus UZ vs. parlament (T-47/18, edaspidi „vaidlustatud kohtuotsus“, EU:T:2019:650), millega Üldkohus esiteks tühistas parlamendi peasekretäri 27. veebruari 2017. aasta otsuse, millega määrati UZile distsiplinaarkaristuseks palgaastme alandamine AD 13 järgust 3 palgaastme AD 12 järku 3, millega nulliti palgaastmel AD 13 kogutud teenetepunktid (edaspidi „palgaastme alandamise ja teenetepunktide nullimise otsus“), ning teiseks jättis hagi ülejäänud osas rahuldamata.
- 2 UZ palub vastuapellatsioonkaebuses Euroopa Kohtul tühistada vaidlustatud kohtuotsus osas, milles Üldkohus jättis rahuldamata nõude tühistada tema abitaotluse rahuldamata jätmise otsus.

Õiguslik raamistik

- 3 Euroopa Liidu ametnike personalieeskirjade (edaspidi „personalieeskirjad“) vaidlusele kohaldatava redaktsiooni artiklis 24 on ette nähtud:

„Liit aitab iga ametnikku, eelkõige menetluses sellise isiku vastu, kes esineb ähvarduste, solvavate või laimavate tegude või rünnakutega isiku või omandi vastu, mille all ametnik või tema pereliige kannatab ametniku ametiseisundi ja kohustuste tõttu.

Liit kompenseerib ametnikule sellistel juhtudel kantud kahju niivõrd, kui võrd töötaja ise ei ole teadlikult ega tõsise hooletuse tõttu kahju tekitanud ega ole saanud hüvitist kahju põhjustanud isikult.“

- 4 Personalieeskirjade artiklis 86 on sätestatud:

„1. Ametnik või endine ametnik, kes kas tahtlikult või süülise hooletuse tõttu ei täida oma käesolevatest personalieeskirjadest tulenevaid kohustusi, kannab distsiplinaarvastutust.

2. Kui ametisse nimetav asutus või ametiisik või Euroopa Pettustevastane Amet [(OLAF)] saab teada tõenditest, mis annavad põhjust oletada, et kohustused lõike 1 tähenduses on täitmata jätetud, võivad nad algselt algatada haldusjuurdlust, et tõendada, kas selline täitmatajätmine on aset leidnud.

3. Distsiplinaareeskirjad, -menetlused ja -meetmed ning haldusjuurdlusti käsitlevad eeskirjad ja menetlused on sätestatud IX lisas.“

- 5 Personalieeskirjade IX lisa artikli 16 lõigetes 1 ja 2 on sätestatud:

„1. Asjaomase ametniku kuulab ära distsiplinaarnõukogu; ärakuulamise ajal võib ta esitada kirjalikke või suulisi arvamusi kas isiklikult või esindaja kaudu. Ta võib kutsuda tunnistajaid.

2. Institutsiooni esindab distsiplinaarnõukogus ametisse nimetava asutuse või ametiisiku poolt selleks volitatud ametnik, kellel on samad õigused kui asjaomasel ametnikul.“

6 Personalieeskirjade IX lisa artiklis 22 on sätestatud:

„1. Ametisse nimetav asutus või ametiisik teeb käesoleva lisa artiklites 9 ja 10 nimetatud otsuse pärast ametniku ärakuulamist kahe kuu jooksul alates distsiplinaarnõukogu arvamuse saamisest. Otsust tuleb põhjendada.

2. Kui ametisse nimetav asutus või ametiisik otsustab menetluse lõpetada ilma distsiplinaarkaristust määramata, teatab ta sellest viivitamata kirjalikult asjaomasele ametnikule. Asjaomane ametnik võib taotleda, et kõnealune otsus lisataks tema isikutoimikusse.“

Vaidluse taust

7 Vaidluse taust on esitatud vaidlustatud kohtuotsuse punktides 1–27 ning selle võib käesoleva menetluse vajadustest lähtudes võtta kokku järgmiselt.

8 UZ töötas alates 1. jaanuarist 2009 parlamendis üksuse juhataja ametikohal. Viimati oli ta nimetatud palgaastme AD 13 järku 3.

9 24. jaanuaril 2014 esitasid tema üksuse viieteistkümnest töötajast neliteist (edaspidi „kaebajad“) parlamendi peasekretärile personalieeskirjade artikli 24 alusel abitaotluse, väites, et UZ on neid psühholoogiliselt ahistanud.

10 Pärast seda taotlust teatas personali peadirektoraadi peadirektor 17. veebruari 2014. aasta kirjas kaebajatele, et on võetud ajutised meetmed. Eelkõige anti nende meetmetega asjaomase üksuse personali juhtimine teisele isikule ja algatati haldusjuurdlus.

11 Parlamendi peasekretär teatas 19. märtsi 2014. aasta kirjas UZile haldusjuurdluse algatamisest. Personali peadirektoraadi peadirektor kuulas UZi ära 20. novembril 2014.

12 Kaks juurdluse läbiviijat, kellest üks asendas teist pensionile jäämise tõttu, koostasid kaks aruannet – ühe 3. märtsil ja teise 17. novembril 2015. Pärast neid aruandeid kuulas personali peadirektoraadi peadirektor UZi ära vastavalt 17. juunil ja 2. detsembril 2015.

13 Parlamendi peasekretär teatas UZile 6. jaanuari 2016. aasta kirjas, et personalieeskirjadest tulenevate kohustuste rikkumise tõttu on pöördutud distsiplinaarnõukogu poole. Distsiplinaarnõukogu kuulas UZi ära 17. veebruaril, 9. märtsil, 8. aprillil ja 26. mail 2016.

14 Distsiplinaarnõukogu võttis 25. juulil 2016 ühehäälselt vastu arvamuse, mille järeldused on sõnastatud järgmiselt:

„28 Eelneva põhjal teeb distsiplinaarnõukogu [ametisse nimetamise õigust omavale isikule] ettepaneku määrata kõigi [UZi] rikkumiste eest kogukaristuseks palgaastme alandamine samas tegevusüksuses.

- 29 Võttes arvesse suuri puudusi [UZi] tegevuses personali juhtimisel ning arvestades institutsiooni hoolitsemiskohustust [UZi] ja teiste isikute suhtes, keda tema tegevus võib puudutada, leiab distsiplinaarnõukogu, et [ametisse nimetamise õigust omav isik] peaks personalieeskirjades talle ette nähtud võimaluste piires tõsiselt kaaluma [UZi] üleviimist teist liiki ametikohale peasekretariaadis või igal juhul tema enda taotluse alusel mõnes teises [peadirektoraadis] [...].“
- 15 Distsiplinaarnõukogu edastas 7. septembri 2016. aasta kirjas UZile oma arvamuse.
- 16 Parlamendi peasekretär andis 20. septembri 2016. aasta otsuses personali peadirektoraadi peadirektorile õiguse esindada teda UZi ärakuulamisel, mis on sätestatud personalieeskirjade IX lisa artiklis 22, ning kohustas teda edastama viimase võimalikud märkused distsiplinaarnõukogu arvamuse kohta.
- 17 Personali peadirektoraadi peadirektor palus 4. oktoobri 2016. aasta e-kirjas UZil osaleda 20. oktoobril 2016 ärakuulamisel vastavalt personalieeskirjade IX lisa artikli 22 lõikele 1, et ta saaks esitada oma seisukohad distsiplinaarnõukogu arvamuse kohta. UZ saatis 11. novembri 2016. aasta kirjas personali peadirektoraadi peadirektorile oma seisukohad.
- 18 Personali peadirektoraadi peadirektor kuulas UZi ära 14. novembril 2016. Sellel ärakuulamisel esitas UZ kirjaliku teate ja palus parlamendilt abi, kuna tema üksuse töötajad olid teda väidetavalt ähvardanud. Personali peadirektoraadi peadirektori ettepanekul viidi UZ seejärel ajutiselt üle teise üksusesse.
- 19 27. veebruaril 2017 võttis parlamendi peasekretär vastu palgaastme alandamise ja teenetepunktide nullimise otsuse. Ta teatas 2. märtsi 2017. aasta kirjas UZile sellest otsusest ja tegi talle ettepaneku teise üksusesse administraatori ametikohale üleviimiseks.
- 20 UZ esitas 6. juuni 2017. aasta kirjas parlamendi ametisse nimetamise õigust omavale isikule kõnealuse otsuse peale vaide.
- 21 UZ esitas 14. juuni 2017. aasta kirjas parlamendi peasekretärile käesoleva kohtuotsuse punktis 18 osutatud abitaotluse vaikimisi rahuldamata jätmise peale vaide. Personali peadirektoraadi peadirektor jättis 20. juuli 2017. aasta kirjas selle abitaotluse rahuldamata.
- 22 Parlamendi president jättis 6. oktoobri 2017. aasta kirjas UZi vaided, mis olid esitatud 6. juuni ja 14. juuni 2017. aasta kirjas, rahuldamata.

Menetlus Üldkohtus ja vaidlustatud kohtuotsus

- 23 Hagiavaldusega, mis saabus Üldkohtu kantseleisse 29. jaanuaril 2018, esitas UZ hagi, millega palus tühistada esiteks palgaastme alandamise ja teenetepunktide nullimise otsuse ning teiseks tema abitaotluse rahuldamata jätmise otsuse.
- 24 Palgaastme alandamise ja teenetepunktide nullimise otsuse tühistamise nõude põhjendamiseks esitas UZ kaks väidet, millest esimese kohaselt ei olnud haldusjuurdlus nõuetekohane ning teise kohaselt ei olnud distsiplinaarnõukogu tegevus nõuetekohane, samuti ei kuulanud teda enne kõnealuse otsuse vastuvõtmist ära pädev isik.

- 25 Esimese väite raames väitis UZ muu hulgas, et haldusjuurdlust läbi viima nimetatud kaks isikut, kellest üks vastutas distsiplinaaraja ja teine ahistamise uurimise eest, ei olnud juurdluses osalemiseks vajalikul määral erapooletud.
- 26 Vaidlustatud kohtuotsuse punktis 65 nõustus Üldkohus UZi argumentidega, et kaks juurdlust läbiviijat ei olnud erapooletud, ning rahuldab seetõttu palgaastme alandamise ja teenetepunktide nullimise otsuse tühistamise nõude. Korrakohase õigusemõistmisega seotud põhjustel pidas Üldkohus siiski vajalikuks analüüsida teist väidet.
- 27 Teise väitega seoses väitis UZ eeskätt esiteks, et distsiplinaarnõukogu kuuest istungist ühel esindas parlamenti kaks liiget ja istungi lõpus paluti temal ja tema nõustajal ruumist lahkuda, samas kui parlamendi kaks esindajat jätkasid koos distsiplinaarnõukogu liikmetega nõupidamist. Sellest tulenevalt rikuti personalieeskirjade IX lisa artikli 16 lõiget 2.
- 28 Teiseks väitis UZ, et üksnes parlamendi peasekretäril on ametisse nimetamise õigust omava isikuna personalieeskirjade IX lisa artikli 22 lõikes 1 sätestatud ärakuulamise pädevus. Teda kuulus ära aga personali peadirektoraadi peadirektor, mitte parlamendi peasekretär.
- 29 Üldkohus leidis sellega seoses, et personalieeskirjade IX lisa artikli 16 lõike 2 kohaselt ei võinud ühel istungil distsiplinaarnõukogu kuuest istungist parlamenti esindada kaks ametnikku, arvestades, et UZi kaitses sellel koosolekul vaid üks esindaja ning seega oli ta põhimõtteliselt ebasoodsamas olukorras. Lisaks tõdes Üldkohus, et parlamendi esindajad ei oleks tohtinud jääda koosolekuruumi distsiplinaarnõukogu liikmetega nõu pidama, samas kui hagejal ja tema nõustajal paluti ruumist lahkuda. Üldkohus järeldas sellest vaidlustatud kohtuotsuse punktis 72, et menetlusega rikuti menetlusnormi ka sellest aspektist.
- 30 Veel märkis Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 89, et palgaastme alandamise ja teenetepunktide nullimise otsus võeti vastu, ilma et oleks järgitud personalieeskirjade IX lisa artikli 22 lõikes 1 sätestatud tingimust, mille kohaselt on ametisse nimetamise õigust omav isik ise kohustatud asjaomase ametniku ära kuulama. Seepärast nõustus Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 102 UZi väitega, et pärast distsiplinaarnõukogu töö lõpetamist ei kuulunud UZi ära pädev isik.
- 31 Mis puudutab nõuet tühistada abitaotluse rahuldamata jätmise otsus, siis tuletas Üldkohus kõigepealt meelde, et administratsioon ei ole kohustatud abistama ametnikku, keda täpseid ja asjakohaseid tõendeid arvesse võttes kahtlustatakse ametikohustuste raskes rikkumises, mille eest võib algtada distsiplinaarmenetlust, isegi kui selline rikkumine on toimunud kolmandate isikute õigusvastase tegevuse tõttu, ning leidis seejärel vaidlustatud kohtuotsuse punktis 109, et UZi abitaotluse esitamise ajal oli tema suhtes juba algtatud haldusjuurdlust faktiliste asjaolude tõttu, mis osutusid tõendatuks ja mille eest võib algtada distsiplinaarmenetlust. Üldkohtu hinnangul oli parlamendil seega õigus abitaotlus ilma eelneva ärakuulamiseta rahuldamata jätta.
- 32 Sellest tulenevalt jättis Üldkohus UZi esitatud abitaotluse rahuldamata jätmise otsuse tühistamise nõude vaidlustatud kohtuotsuse punktis 111 rahuldamata.
- 33 Seega otsustas Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuses palgaastme alandamise ja teenetepunktide nullimise otsuse tühistada ning jätta hagi ülejäänud osas rahuldamata.

Poolte nõuded

Apellatsioonkaebuse nõuded

- 34 Parlament palub apellatsioonkaebuses Euroopa Kohtul:
- tühistada vaidlustatud kohtuotsus;
  - jätta esimeses kohtuastmes esitatud hagi rahuldamata;
  - otsustada, et pooled kannavad ise oma kohtukulud käesolevas kohtuastmes;
  - mõista esimese kohtuastme kohtukulud välja UZilt.
- 35 UZ palub Euroopa Kohtul:
- jätta apellatsioonkaebus rahuldamata;
  - mõista mõlema astme kohtukulud välja parlamendilt.

Vastuapellatsioonkaebuse nõuded

- 36 UZ palub vastuapellatsioonkaebuses Euroopa Kohtul:
- tühistada vaidlustatud kohtuotsus osas, milles jäeti rahuldamata tema abitaotluse rahuldamata jätmise otsuse tühistamise nõue;
  - tühistada parlamendi otsus, millega abitaotlus rahuldamata jäeti, ja
  - mõista mõlema astme kohtukulud välja parlamendilt.
- 37 Parlament palub Euroopa Kohtul:
- tunnistada vastuapellatsioonkaebus teise väite osas vastuvõetamatuks ja tervikuna põhjendamatuks;
  - mõista kohtukulud välja UZilt.

Apellatsioonkaebus

- 38 Parlament esitab oma apellatsioonkaebuse põhjendamiseks kolm väidet. Esimene väide puudutab õigusnormi rikkumist, faktiliste asjaolude moonutamist ja põhjenduste puudumist osas, milles Üldkohus leidis, et haldusjuurdlus ei olnud objektiivselt erapooletu. Teine väide käsitleb õigusnormi rikkumist, faktiliste asjaolude moonutamist ja põhjenduste puudumist osas, milles Üldkohus järeldas, et distsiplinaarnõukogu tegevuses rikuti poolte võrdsuse põhimõtet. Kolmas väide puudutab õigusnormi rikkumist, faktiliste asjaolude moonutamist ja põhjenduste puudumist osas, milles Üldkohus leidis, et UZi õigust olla ära kuulatud on rikutud.

Esimene väide

39 Esimene väide jaguneb neljaks osaks.

Esimese väite esimene kuni kolmas osa

– Poolte argumendid

- 40 Esimese väite esimeses kuni kolmandas osas väidab parlament, et leides vaidlustatud kohtuotsuse punktides 52, 58 ja 59, et parlament ei pakkunud piisavaid tagatisi, et kõrvaldada kõik põhjendatud kahtlused kahe haldusjuurdlust läbiviinud isiku erapooletuse suhtes, moonutas Üldkohus faktilisi asjaolusid ja tõendeid ning tugines mõiste „objektiivne erapooletus“ hindamisel ekslikele õiguslikele kriteeriumidele, rikkudes sellega Euroopa Liidu põhiõiguste harta (edaspidi „harta“) artiklit 41.
- 41 Täpsemalt leiab parlament, et ainuüksi asjaolu, et haldusjuurdlustes distsiplinaarasja uurimise eest vastutanud kahest isikust ühele olid enne uurimisülesande saamist juhtumi asjaolud teada – teadmine, mis oli pealegi piiratud ja juhuslik või lausa ebatäielik –, ei saa iseenesest automaatselt tekitada õiguspärast kahtlust, mis õigustaks seda, et parlament pöörduv kellegi teise poole, kellele ei ole faktilised asjaolud varem teada.
- 42 Lisaks ei analüüsinud Üldkohus piisavalt, kas mulje, mis UZile jäi, oli tõepoolest selline, mida võis käsitada põhjendatud kahtlusena juurdluste läbiviijate erapooletuse suhtes. Parlamendi hinnangul ei olnud see mulje käesoleval juhul aga selline, et see oleks õigustanud uute juurdluste läbiviijate nimetamist eelkõige seetõttu, et esiteks puudus asjaomaste juurdluste läbiviijate ja UZi vahel igasugune huvide konflikt ning teiseks abistasid juurdluste läbiviijaid nende ülesannete täitmisel teised isikud. Parlament väidab, et ta viitas Üldkohtule asjaolule, et juurdluste läbiviijaid oli mitu, ning täpsustas, et distsiplinaarasja uurimiseks oli nimetatud kaks isikut. Samuti nähtub Üldkohtule esitatud dokumentidest piisavalt, et ahistamise uurimisega tegeles mitu isikut.
- 43 Seega, jättes tähelepanuta asjaolu, et kahe uurimisaluse asjaga oli seotud mitu juurdluste läbiviijat, tugines Üldkohus puudulikele tõenditele ja tegi ilmse hindamisvea, kui ta otsustas, et kahe juurdluste läbi viinud isiku erapooletuse puudumine võis viia kogu distsiplinaarmenetluse tühistamiseni. Parlament leiab nimelt, et see, et juurdluste läbiviijaid oli mitu, aitas hajutada kahtlust, et keegi neist võib olla erapoolik.
- 44 Peale selle heidab parlament Üldkohtule ette, et viimane moonutas tõendeid, kui ta märkis vaidlustatud kohtuotsuse punktides 57 ja 58, et ahistamist uurinud isik oli enne juurdluste läbiviijaks nimetamist, ajal kui ta juhtis ahistamise ja töökohal selle ärahoidmise nõuandekomiteed, teinud järelduse, et üksuse, mida varem juhtis UZ, juhatajaks nimetatakse teine isik. Parlamendi sõnul ilmneb aga personali peadirektoraadi peadirektori 17. veebruari 2014. aasta otsusest, mille see institutsioon Üldkohtule esitas, et ametikohalt eemaldamise meetmeid ei otsustanud võtta mitte nimetatud nõuandekomitee esimees, vaid see peadirektor kui ametisse nimetamise õigust omav isik, kes on pädev personalieeskirjade artikli 24 alusel esitatud abitaotlust lahendama.
- 45 UZ palub parlamendi argumendid põhjendamatusse tõttu tagasi lükata.

– *Euroopa Kohtu hinnang*

- 46 Faktiliste asjaolude väidetava moonutamise kohta tuleneb ELTL artiklist 256 ja Euroopa Liidu Kohtu põhikirja artikli 58 esimesest lõigust, et apellatsioonkaebus peab piirduma üksnes õigusküsimustega. Seega on Üldkohtul ainupädevus tuvastada ja hinnata asjasse puutuvaid faktilisi asjaolusid ning hinnata tõendeid. Välja arvatud juhul, kui tõendeid on moonutatud, ei ole nende faktiliste asjaolude ja tõendite hindamine seega õigusküsimus, mille Euroopa Kohus peaks apellatsiooni korras läbi vaatama. Moonutamine peab selgelt nähtuma toimiku materjalidest, ilma et oleks vaja faktilisi asjaolusid ja tõendeid uuesti hinnata (1. oktoobri 2020. aasta kohtuotsus CC vs. parlament, C-612/19 P, ei avaldata, EU:C:2020:776, punkt 51 ja seal viidatud kohtupraktika).
- 47 Parlament väidab, et käesolevas asjas moonutas Üldkohus ilmselgelt faktilisi asjaolusid, kui ta tuvastas, et parlament ei pakkunud piisavalt tagatisi, et kõrvaldada kõik põhjendatud kahtlused juurdluse läbiviijate erapooletuse suhtes. Eelkõige jättis Üldkohus tema hinnangul tähelepanuta asjaolu, et haldusjuurdlust viis läbi mitu isikut.
- 48 Faktiliste asjaolude väidetavat moonutamist puudutav argument põhineb siiski vaidlustatud kohtuotsuse lünklikul tõlgendamisel. Nimelt nähtub vaidlustatud kohtuotsuse punktides 41–47 selgelt, et Üldkohus võttis nõuetekohaselt arvesse seda, et haldusjuurdlust viis läbi mitu isikut, ilma et see asjaolu oleks siiski mõjutanud tema järeldust põhjendatud kahtluse kohta mõne juurdluse läbiviija erapooletuse suhtes.
- 49 Lisaks ei ilmne toimiku materjalidest selgelt, et Üldkohus oleks moonutanud faktilisi asjaolusid, kui ta leidis, et ahistamist uuris ainult üks isik. Selline järeldus ei välista nimelt, et seda juurdluse läbiviijat abistasid juurdluse käigus teised isikud. Need argumendid on seega vastuvõetamatud, kuna parlament soovib tegelikult, et Euroopa Kohus hindaks uuesti faktilisi asjaolusid, ilma et ta oleks tõendanud, et faktilisi asjaolusid on moonutatud. Nagu nähtub käesoleva kohtuotsuse punktis 46 viidatud kohtupraktikast, ei allu selline hinnangu andmine apellatsioonimenetluses Euroopa Kohtu kontrollile.
- 50 Järelikult tuleb faktiliste asjaolude väidetavat moonutamist puudutavad argumendid osaliselt vastuvõetamatuse ja osaliselt põhjendamatusse tõttu tagasi lükata.
- 51 Väite kohta, et Üldkohus hindas ekslikult mõistet „objektiivne erapooletus“, olgu märgitud, et liidu institutsioonid, organid ja asutused on kohustatud järgima liidu õigusega tagatud põhiõigusi, mille hulka kuulub harta artiklis 41 sätestatud õigus heale haldusele (27. märtsi 2019. aasta kohtuotsus August Wolff ja Remedia vs. komisjon, C-680/16 P, EU:C:2019:257, punkt 24 ja seal viidatud kohtupraktika).
- 52 Harta artikli 41 lõige 1 näeb muu hulgas ette, et igaljuhul on õigus sellele, et liidu institutsioonid, organid ja asutused käsitleksid tema küsimusi erapooletult.
- 53 Erapooletuse nõue, mis kehtib institutsioonidele, organitele ja asutustele nende ülesannete täitmisel, on mõeldud liidu aluseks oleva võrdse kohtlemise tagamiseks. Selle nõudega soovitakse eelkõige vältida võimalikke huvide konflikte institutsioonide, organite ja asutuste nimel tegutsevate ametnike ja teenistujate puhul. Võttes arvesse seda, kui oluline on sõltumatuse ja terviklikkuse tagatis nii institutsioonide, organite ja asutuste sisemiseks toimimiseks kui ka väliseks kuvandiks, hõlmab erapooletuse nõue kõiki asjaolusid, mille puhul asjas otsust tegema palutud ametnik või teenistuja peab mõistlikult aru saama, et kolmandatele isikutele võivad need

näida mõjutavat tema sõltumatust selles valdkonnas (27. märtsi 2019. aasta kohtuotsus August Wolff ja Remedia vs. komisjon, C-680/16 P, EU:C:2019:257, punkt 26 ja seal viidatud kohtupraktika).

- 54 Liati, nagu Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 38 märkis, tuleb nendel institutsioonidel, organitel ja asutustel täita erapooletuse nõuet, mis koosneb kahest osast, millest esimene on subjektiivne erapooletus, mis tähendab, et asjasse puutuva institutsiooni ükski liige ei tohi väljendada oma erapoolikust või isiklike eelarvamusi, ning teine objektiivne erapooletus, mis tähendab, et institutsioon peab pakkuma piisavaid tagatisi, et kõrvaldada kõik põhjendatud kahtlused võimaliku eelarvamuse suhtes (25. veebruari 2021. aasta kohtuotsus Dalli vs. komisjon, C-615/19 P, EU:C:2021:133, punkt 112 ja seal viidatud kohtupraktika). Euroopa Kohus on sellega seoses täpsustanud, et tõendamaks seda, et haldusmenetluse korraldus ei paku piisavaid tagatisi, et kõrvaldada kõik põhjendatud kahtlused võimalike eelarvamuste suhtes, ei ole vaja tõendada erapooletuse puudumist. Piisab, kui selle kohta on olemas põhjendatud kahtlus ja seda ei saa kõrvaldada (vt selle kohta 27. märtsi 2019. aasta kohtuotsus August Wolff ja Remedia vs. komisjon, C-680/16 P, EU:C:2019:257, punkt 37).
- 55 Samuti tuleneb Euroopa Kohtu praktikast, et see, et need isikud, kes peavad osalema kohtu- või haldusotsuse tegemisel, olid asjaoludest varem teadlikud, ei kujuta endast iseenesest asjaolu, mille puhul rikutakse otsuse tegemisel menetlusnormi, mis seisneb erapooletuse puudumises. Nimelt, nagu ka kohtujurist oma ettepaneku punktis 106 märkis, on selline eelnev teadmine vahetevahel vältimatu, arvestades asjaomaste isikute varasemat või paralleelselt töötamist. Seega on vaja kindlaks teha, kas konkreetsel juhul esineb mõni objektiivne asjaolu, näiteks huvide konflikt institutsioonide, organite ja asutuste nimel tegutsevate ametnike ja teenistujate puhul, mis võib tekitada põhjendatud kahtluse konkreetse menetluse erapooletuse suhtes.
- 56 Eeltoodud kaalutlustest lähtudes tuleb hinnata, kas – nagu väidab parlament – Üldkohus eiras mõistet „objektiivne erapooletus“, kui ta leidis, et asjaolu, et haldusjuurdluses distsiplinaarasja uurimise eest vastutanud kahest isikust ühele olid asjaolud varem teada, on piisav asumaks seisukohale, et parlament ei pakkunud piisavaid tagatisi, et kõrvaldada kõik põhjendatud kahtlused selle isiku erapooletuse suhtes.
- 57 Üldkohus märkis sellega seoses vaidlustatud kohtuotsuse punktis 51, et üks personali peadirektoraadi töötaja kohtus enne juurdluse algatamist ühe kaebajaga, kes teatas kohtumise käigus sellele töötajale – kes hiljem juurdluse läbiviijaks nimetati –, et UZ esitas, täpsemalt oma abikaasa vahendusel, OLAFile „kättemaksuks“ tema vastu kaebuse seoses väidetavate rikkumistega.
- 58 Üldkohus leidis vaidlustatud kohtuotsuse punktis 52, et selline asjaolu võis tekitada UZil põhjendatud kahtluse juurdluse läbiviija erapooletuse suhtes, keda võis mõjutada UZi väidetavalt eriti pahatahtlik käitumine, mis talle teatavaks tehti.
- 59 Kõigepealt tuleb märkida, et vastupidi parlamendi väidetule tegi Üldkohus järelduse, et kõnealuse distsiplinaarasja uurimise eest vastutava isiku puhul esineb põhjendatud kahtlus tema erapooletuse suhtes, tuginedes mitte üksnes sellele, et viimasele olid juhtumi asjaolud varem teada, vaid ka asjaolule, et asjaolude teadmise tõttu võis tal enne tekkida UZi käitumise suhtes negatiivne arvamus. Tuleb tõdeda, et niisugune asjaolu võis käesoleva kohtuotsuse punktis 54 viidatud kohtupraktikat arvestades tekitada juurdluse läbiviija erapooletuse suhtes põhjendatud kahtluse, millele parlament ei ole pealegi vastu vaielnud.

- 60 Seejärel ei olnud Üldkohtul vastavalt käesoleva kohtuotsuse punktis 54 viidatud kohtupraktikale kohustust kontrollida, kas juurdluse läbiviijal oli ka tegelikult eelarvamus UZi suhtes. Piisas, kui selle kohta oli olemas põhjendatud kahtlus ja seda ei saanud kõrvaldada.
- 61 Lõpuks, nagu märkis ka kohtujurist oma ettepaneku punktis 130, kuna parlament oli kohustatud pakkuma piisavaid tagatise, et kõrvaldada kõik põhjendatud kahtlused, leidis Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 54 õigesti, et miski ei viita sellele, et parlamendil oleks olnud keeruline valida oma ametnike hulgast isik, kellele ei oleks olnud juhtumi asjaolud varem teada ja kelle erapooletuses ei oleks seega UZil tekkinud põhjendatud kahtlust.
- 62 Eelmärgitud asjaolusid arvestades ei rikkunud Üldkohus õigusnormi, kui ta leidis vaidlustatud kohtuotsuse punktis 59, et nimetades haldusjuurdluses distsiplinaarasja uurimise eest vastutavaks isikuks personali peadirektoraadi töötaja, kes oli ühe kaebajaga varem kohtunud, rikkus parlament talle pandud objektiivse erapooletuse kohustust.
- 63 Mis puudutab parlamendi argumente, et Üldkohtu tehtud järeldus haldusjuurdluses ahistamise uurimise eest vastutanud isiku erapoolikuse kohta on tehtud tõendeid moonutades, siis tuleb tõdeda, et need argumendid põhinevad vaidlustatud kohtuotsuse vääral tõlgendamisel. Nimelt leidis Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 57, et enne juurdluse läbiviijaks nimetamist juhtis haldusjuurdluses ahistamise uurimise eest vastutav isik nõuandekomiteed, kes jõudis järeldusele, et UZi üksuse juhatajaks tuleb nimetada teine isik. Vastupidi sellele, mida väidab parlament, ei osutanud Üldkohus kordagi, et ajutised meetmed UZi üksuse juhataja ametikohalt eemaldamiseks otsustas võtta kõnesolev juurdluse läbiviija. Vastupidi, Üldkohus märkis vaidlustatud kohtuotsuse punktis 3, et personali peadirektoraadi peadirektor oli see, kes teatas kaebajatele, et on võetud ajutised meetmed, ning vaidlustatud kohtuotsuse punktis 57, et pärast kaebajate esitatud abitaotluse läbivaatamist soovitas nõuandekomitee ühiselt, mitte nõuandekomitee esimees üksinda, et varem UZi juhitud üksuse juhatajaks nimetataks teine isik. Sellega seoses nähtub Euroopa Kohtule esitatud toimikust, et sedalaadi soovitus kuulub nende hulka, mille nõuandekomitee, kaasa arvatud selle esimees võib olla kohustatud personalieeskirjade artikli 24 alusel võetavate ajutiste meetmete valikul andma.
- 64 Eeltoodust tuleneb, et faktiliste asjaolude ja tõendite väidetav moonutamine ei ole tõendatud.
- 65 Järelikult tuleb esimese väite esimene kuni kolmas osa osaliselt vastuvõetamatuse ja osaliselt põhjendamatusse tõttu tagasi lükata.

Esimese väite neljas osa

– Poolte argumendid

- 66 Esimese väite neljandas osas väidab parlament, et isegi kui oletada, et oli võimalik tuvastada menetlusnormide rikkumine, oleks Üldkohus pidanud arvesse võtma kõiki käesoleva juhtumi asjaolusid, sealhulgas kaebajate suurt arvu, UZi toime pandud rikkumiste raskust ja asjaolu, et UZil oli hulk tagatise, näiteks tema advokaadi kohalolek kõigis menetluse etappides. Seega, kuivõrd vaidlustatud kohtuotsuse punktis 64 järeldatakse, et hoolikalt ja erapooletult läbiviidud haldusjuurdlus oleks võinud kaasa tuua teistsuguse esialgse hinnangu faktilistele asjaoludele ja seega ka teistsuguse tulemuse, on vaidlustatud kohtuotsus põhjendamata.

- 67 Lisaks on vaidlustatud kohtuotsuse põhjendused vasturääkivad, kuna Üldkohus leidis ühelt poolt, et oleks olnud võimalik teistsugune faktiliste asjaolude hinnang ja seega oleks olnud mõeldav teistsugune tulemus kui see, milleni jõudis ametisse nimetamise õigust omav isik, ning tõdes teiselt poolt vaidlustatud kohtuotsuse punktides 106–109, et UZile etteheidetavad rikkumised näisid piisavalt tõsised ja põhjendatud, et see tooks kaasa tema abitaotluse rahuldamata jätmise ja annaks aluse temalt kohtukulude väljamõistmiseks.
- 68 UZ leiab, et parlamendi argumendid tuleb põhjendamatus tõttu tagasi lükata.

– *Euroopa Kohtu hinnang*

- 69 Mis puudutab esimesena parlamendi argumenti, et vaidlustatud kohtuotsus on põhjendamata osas, milles Üldkohus ei võtnud arvesse kohtuasja faktilisi asjaolusid, sealhulgas UZile süükspandud rikkumiste raskust ja kaebajate arvu ning tagatise, mis UZil distsiplinaarmenetluses olid, näiteks tema advokaadi kohalolek menetluse kõikides etappides, siis tuleb meeles pidada, et ERTL artiklis 296 sätestatud põhjendamiskohustus on oluline vorminõue, mida tuleb eristada põhjustuse põhjendatusest, mis on seotud vaidlusaluse akti sisulise õiguspärasusega. Otsuse põhjendamine tähendab nimelt nende põhjuste formaalset väljendamist, millele otsus tugineb. Kui neis põhjendustes on tehtud viga, siis mõjutab see otsuse sisulist õiguspärasust, mitte aga otsuse põhjendatust, mis võib olla piisav ka valesid põhjendusi esitades. Sellest järeldub, et akti põhjendatuse vaidlustamiseks esitatud väited ja argumendid on põhjenduste puudumist või puudulikku põhjendamist käsitleva väite raames asjakohatud (22. oktoobri 2020. aasta kohtuotsus EKETA vs. komisjon, C-274/19 P, ei avaldata, EU:C:2020:853, punkt 79 ja seal viidatud kohtupraktika, ning 14. jaanuari 2021. aasta kohtumäärus Manea vs. CdT, C-892/19 P, ei avaldata, EU:C:2021:30, punkt 91).
- 70 Seega tuleb kindlaks teha, kas vaidlustatud kohtuotsus on põhjendamata, enne kui analüüsida seda, kas Üldkohus rikkus väidetavalt õigusnormi, kui ta ei võtnud arvesse kõiki asjakohaseid faktilisi asjaolusid.
- 71 Käesoleval juhul tuletas Üldkohus kõigepealt vaidlustatud kohtuotsuse punktides 60 ja 61 meelde oma väljakujunenud kohtupraktikat, mille kohaselt on ühelt poolt selleks, et menetlusnormi rikkumine saaks põhjendada akti tühistamist, nõutav, et ilma sellise rikkumiseta oleks menetluse tulemus olnud teistsugune, ning teiselt poolt, et sellise hindamise raames tuleb võtta arvesse kõiki juhtumi asjaolusid, eelkõige väidete olemust ja toime pandud menetlusnormi rikkumiste ulatust võrreldes nende tagatistega, mis teenistujal võisid olla.
- 72 Seejärel leidis Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktides 62 ja 63, et distsiplinaarmenetluse esimese etapi moodustavast erapooletust haldusjuurdlustest sõltub, kuidas ametisse nimetamise õigust omava isik teostab oma kaalutusõigust võetavate meetmete osas, mis võivad lõpuks viia distsiplinaarkaristuse määramiseni. Üldkohus täpsustas, et ametisse nimetamise õigust omav isik hindab selle juurdluste ja asjasse puutuva teenistuja ärakuulamise alusel esiteks, kas on põhjust alustada distsiplinaarmenetlust kui sellist, teiseks, kas selle raames tuleb vajaduse korral pöörduda distsiplinaarnõukogu poole või mitte, ja kolmandaks, et juhul, kui ta otsustab alustada menetlust distsiplinaarnõukogus, siis millised on sellele nõukogule esitatavad faktilised asjaolud.
- 73 Lõpuks järeldas Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 64, et kuna ametisse nimetamise õigust omava isiku pädevus ei ole seotud, ei saa välistada, et juhul, kui haldusjuurdlus oleks läbi viidud hoolikalt ja erapooletult, oleks võinud see tuua kaasa teistsuguse esialgse hinnangu faktilistele asjaoludele ja seega ka teistsuguse tulemuse.

- 74 Eeltoodust tuleneb, et Üldkohus põhjendas vaidlustatud kohtuotsuse punktides 62 ja 63 õiguslikult piisavalt oma järeldust, mis on esitatud selle kohtuotsuse punktis 64. Seetõttu tuleb põhjenduse puudumist puudutavad argumendid põhjendamatusse tõttu tagasi lükata.
- 75 Mis puudutab teisenä parlamendi argumente, et Üldkohus oleks pidanud distsiplinaarmenetluses toime pandud rikkumiste tagajärgede hindamisel võtma arvesse selliseid faktilisi asjaolusid nagu UZile süükspandud rikkumiste raskus, kaebajate arv ja asjaolu, et UZi advokaat oli menetluse kõigis etappides kohal, siis tuleb märkida, et need argumendid on vastuvõetamatud, kuna parlament soovib tegelikult, et Euroopa Kohus hindaks uuesti faktilisi asjaolusid, ilma et ta oleks väitnud, et Üldkohus on faktilisi asjaolusid moonutatud. Ent nagu käesoleva kohtuotsuse punktis 46 viidatud kohtupraktikast ilmneb, ei allu selline hinnangu andmine apellatsioonimenetluses Euroopa Kohtu kontrollile.
- 76 Mis puudutab kolmandana parlamendi argumente, et vaidlustatud kohtuotsuse punktis 64 tehtud Üldkohtu järeldus on vastuolus tema hinnangutega, mis on esitatud vaidlustatud kohtuotsuse punktides 106–109, siis piisab, kui asuda seisukohale, et viimati nimetatud punktid käsitlevad muu menetluse kui distsiplinaarmenetluse analüüsi, nimelt abitaotlust, mille UZ personalieeskirjade artikli 24 alusel esitas, mistõttu ei saa vasturääkivusega nõustuda.
- 77 Eeltoodud asjaoludest tuleneb, et esimese väite neljas osa tuleb osaliselt vastuvõetamatuse ja osaliselt põhjendamatusse tõttu tagasi lükata.
- 78 Järelikult tuleb esimene väide osaliselt vastuvõetamatuse ja osaliselt põhjendamatusse tõttu tervikuna tagasi lükata.

Teine ja kolmas väide

- 79 Apellatsioonkaebuse teine ja kolmas väide on suunatud vaidlustatud kohtuotsuse põhjenduste vastu, millega Üldkohus nõustus osaliselt UZi esitatud teise väitega, et distsiplinaarnõukogu tegevus ei olnud nõuetekohane ja et pärast distsiplinaarnõukogu töö lõpetamist ei kuulunud teda ära pädev isik.
- 80 Sel puhul tuleb meelde tuletada, et Euroopa Kohtu väljakujunenud praktika kohaselt tuleb apellatsioonimenetluses Üldkohtu otsuse täiendavate põhjenduste kohta esitatud väited edutuse tõttu tagasi lükata, kuna need ei saa kaasa tuua Üldkohtu otsuse tühistamist (12. novembri 2020. aasta kohtuotsus Gollnisch vs. parlament, C-676/19 P, ei avaldata, EU:C:2020:916, punkt 55 ja seal viidatud kohtupraktika).
- 81 Vaidlustatud kohtuotsuse põhjendused, mida apellatsioonkaebuse teise ja kolmanda väite raames kritiseeritakse, on aga täiendavat laadi. Nimelt, pärast seda, kui Üldkohus oli nõustunud esimese väitega, et haldusjuurdlus ei olnud nõuetekohane, ja leidis seega, et UZi nõue palgaastme alandamise ja teenetepunktide nullimise otsuse tühistamiseks tuleb rahuldada, pidas Üldkohus korrakohase õigusemõistmisega seotud põhjustel vajalikuks analüüsida UZi esitatud teist väidet, nagu nähtub vaidlustatud kohtuotsuse punktist 66.
- 82 Seega tuleb teine ja kolmas väide edutuse tõttu tagasi lükata.
- 83 Kõigist eeltoodud kaalutlustest lähtudes tuleb apellatsioonkaebus rahuldamata jätta.

Vastuapellatsioonkaebus

- 84 UZ põhjendab vastuapellatsioonkaebust kahe väitega, millest esimese kohaselt on rikutud harta artikli 41 lõiget 2 ja teise kohaselt harta artiklit 48.

Esimene väide

Poolte argumendid

- 85 UZ heidab vastuapellatsioonkaebuse esimeses väites Üldkohtule ette harta artikli 41 lõike 2 rikkumist. UZi hinnangul oleks selle sätte kohaselt pidanud parlament ta enne personalieeskirjade artikli 24 alusel esitatud abitaotluse rahuldamata jätmist ära kuulama.
- 86 Parlament leiab, et UZi argumendid tuleb põhjendamatus tõttu tagasi lükata.

Euroopa Kohtu hinnang

- 87 UZ väidab, et parlament oleks pidanud ta vastavalt harta artikli 41 lõikele 2 ära kuulama, enne kui ta tegi otsuse tema abitaotlus rahuldamata jätta.
- 88 Sellega seoses tuleb märkida, et harta artikli 41 lõike 2 kohaselt kätkeb õigus heale haldusele eelkõige igäühe õigust sellele, et teda kuulatakse ära enne seda, kui tema suhtes kohaldatakse üksikmeedet, mis võib teda kahjustada.
- 89 Seega tagab õigus olla ära kuulatud igäühele võimaluse teha haldusmenetluse raames enne tema huve kahjustada võiva otsuse tegemist tegelikult ja tõhusalt teatavaks oma seisukoht (4. juuni 2020. aasta kohtuotsus Euroopa välisteenistus vs. De Loecker, C-187/19 P, EU:C:2020:444, punkt 68, ja 25. juuni 2020. aasta kohtuotsus HF vs. parlament, C-570/18 P, EU:C:2020:490, punkt 58 ja seal viidatud kohtupraktika).
- 90 Veel ollakse väljakujunenud kohtupraktikas seisukohal, et õigus olla ära kuulatud täidab kahte ülesannet. Esiteks võimaldab see uurida tegelikku olukorda ja tuvastada faktilised asjaolud nii täpselt ja õigesti kui võimalik ning teiseks tagada asjaomase isiku tõhus kaitse. Eeskätt on õiguse olla ära kuulatud eesmärk tagada, et iga otsus, mis kahjustab isiku huve, tehtaks kõikidest asjaoludest täielikult teadlikuna, ning eelkõige on selle eesmärk võimaldada pädeval asutusel parandada viga või asjaomasel isikul esitada oma isiklikku olukorda puudutavad asjaolud, mis räägivad selle kasuks, et otsus tehakse või mitte, või siis selle kasuks, et otsusel on pigem niisugune kui teistsugune sisu (4. juuni 2020. aasta kohtuotsus Euroopa välisteenistus vs. De Loecker, C-187/19 P, EU:C:2020:444, punkt 69 ja seal viidatud kohtupraktika).
- 91 Lisaks on Euroopa Kohus varem täpsustanud, et isikul, kes on personalieeskirjade artikli 24 alusel esitanud abitaotluse põhjusel, et teda on ähvardatud, on lähtuvalt hea halduse põhimõttest õigus olla seoses teda puudutavate faktiliste asjaoludega ära kuulatud (vt selle kohta 4. juuni 2020. aasta kohtuotsus Euroopa välisteenistus vs. De Loecker, C-187/19 P, EU:C:2020:444, punkt 66 ja seal viidatud kohtupraktika).

- 92 Käesolevas asjas on otsus, millega personali peadirektoraadi peadirektor jättis rahuldamata abitaotluse, mille UZ personalieeskirjade artikli 24 alusel esitas, UZi kahjustada võib üksikmeede harta artikli 41 lõike 2 tähenduses.
- 93 Üldkohus jättis UZi esitatud abitaotluse rahuldamata jätmise otsuse tühistamise nõude rahuldamata, tuginedes vaidlustatud kohtuotsuse punktis 107 viidatud kohtupraktikale – mille järgi ei pea administratsioon aitama ametnikku, keda täpseid ja asjakohaseid tõendeid arvesse võttes kahtlustatakse ametikohustuste raskes rikkumises, mille eest võib algselt distsiplinaarmenetluse, isegi kui selline rikkumine on toimunud kolmandate isikute õigusvastase tegevuse tõttu – ning vaidlustatud kohtuotsuse punktides 108 ja 109 nimetatud asjaoludele.
- 94 Selle kohta tuleb märkida, et Euroopa Kohtu kodukorra artikli 177 lõike 1 punktist c ja artikli 178 lõikest 3 tulenevalt peab apellatsioonkaebuses täpselt näitama selle kohtuotsuse või kohtumääruse kritiseeritavad osad, mille tühistamist nõutakse, ja seda nõuet konkreetselt toetavad õiguslikud argumendid (vt analoogia alusel 6. mai 2021. aasta kohtuotsus Gollnisch vs. parlament, C-122/20 P, ei avaldata, EU:C:2021:370, punkt 45 ja seal viidatud kohtupraktika).
- 95 Käesoleval juhul ei ole aga UZ selgitanud, kuidas muutis harta artikli 41 lõike 2 rikkumine kehtetuks vaidlustatud kohtuotsuse punktides 106–109 esitatud Üldkohtu põhjendused, mille kohaselt jättis Üldkohus rahuldamata nõude tühistada UZi esitatud abitaotluse rahuldamata jätmise otsus.
- 96 Eelkõige ei ole UZ piisavate õiguslike argumentide abil täpsustanud, miks ei saa vaidlustatud kohtuotsuse punktis 107 viidatud kohtupraktikat praeguses kohtuasjas kohaldada. Samuti ei ole UZ viidanud vaidlustatud kohtuotsuse punktides 108 ja 109 osutatud asjaolude moonutamisele.
- 97 Sellest tuleneb, et UZi vastuapellatsioonkaebus ei vasta käesoleva kohtuotsuse punktis 94 nimetatud nõuetele.
- 98 Järelikult tuleb esimene väide edutuse tõttu tagasi lükata.

Teine väide

Poolte argumendid

- 99 UZ väidab vastuapellatsioonkaebuse teises väites, et jättes rahuldamata nõude tühistada personali peadirektoraadi peadirektori otsus, millega jäeti rahuldamata tema abitaotlus, ei võtnud Üldkohus arvesse hartat, eelkõige selle artiklit 48. Nimelt eeldas parlament tema süüd ja rikkus seega nimetatud artiklis sätestatud süütuse presumptsiooni põhimõtet.
- 100 Parlamendi hinnangul tuleb UZi argumendid vastuvõetamatuse ja igal juhul põhjendamatus tõttu tagasi lükata.

Euroopa Kohtu hinnang

- 101 Olgu meenutatud, et väljakujunenud kohtupraktika kohaselt tuleneb ELTL artiklist 256, Euroopa Liidu Kohtu põhikirja artikli 58 esimesest lõigust ja kodukorra artikli 178 lõikest 3, et apellatsioonkaebuses peab täpselt näitama selle kohtuotsuse või kohtumääruse kritiseeritavad

osad, mille tühistamist nõutakse, ja seda nõuet konkreetselt toetavad õiguslikud argumendid (vt analoogia alusel 25. juuni 2020. aasta kohtuotsus *Schneider vs. EUIPO*, C-116/19 P, ei avaldata, EU:C:2020:501, punkt 71 ja seal viidatud kohtupraktika).

- 102 Kuna UZ piirdub vaid üldise väitega, ilma et ta õiguslikult piisavalt selgitaks, kuidas Üldkohus tema hinnangul harta artiklit 48 rikkus, ei vasta UZi esitatud argumendid eelmises punktis nimetatud nõuetele.
- 103 Järelikult tuleb teine väide vastuvõetamatus tõttu tagasi lükata.
- 104 Eeltoodud kaalutlusi arvestades tuleb vastuapellatsioonkaebus tervikuna rahuldamata jätta.

Kohtukulud

- 105 Euroopa Kohtu kodukorra artikli 184 lõige 2 näeb ette, et kui apellatsioonkaebus on põhjendamatu, siis otsustab Euroopa Kohus kohtukulude jaotuse. Vastavalt kodukorra artikli 138 lõikele 1, mida kodukorra artikli 184 lõike 1 alusel kohaldatakse apellatsioonkaebuste lahendamisel, on kohtuvaidluse kaotanud pool kohustatud hüvitama kohtukulud, kui vastaspool on seda nõudnud.
- 106 Kuna parlamendi apellatsioonkaebus jäeti rahuldamata ja UZ on palunud kohtukulud parlamendilt välja mõista, siis tuleb apellatsioonkaebusega seotud kohtukulud välja mõista parlamendilt.
- 107 Kuna UZi vastuapellatsioonkaebus jäeti rahuldamata ja parlament on palunud kohtukulud UZilt välja mõista, siis tuleb vastuapellatsioonkaebusega seotud kulud välja mõista UZilt.

Esitatud põhjendustest lähtudes Euroopa Kohus (teine koda) otsustab:

- 1. Jätta apellatsioonkaebus ja vastuapellatsioonkaebus rahuldamata.**
- 2. Mõista apellatsioonkaebusega seotud kulud välja Euroopa Parlamendilt.**
- 3. Mõista vastuapellatsioonkaebusega seotud kulud välja UZilt.**

Allkirjad